

PARAULA I VIDA

Les famílies són l'esperança de l'Església i del món

En el diumenge després de Nadal, l'Església vol que mirem amb ulls de fe i d'amor, per tal d'imitar-ne les virtuts, aquells que ens són proposats com a inspiradors de la vida de família, aquells que santificaren la llar modèlica de Natzaret per descobrir-hi els grans valors familiars i d'estimació que el Fill de Déu ha santificat en venir al món. **Jesús, Maria i Josep** són models d'unió, de convivència, de laboriositat, d'obertura, de respecte, de pregària i d'amor mutu.

L'agost passat, a Irlanda, el Papa Francesc va donar novament un gran estímul a la família, i la va anomenar «esperança de l'Església i del món». I va afirmar que és l'amor de Crist, el que ho renova tot, i el que fa possible el matrimoni i un amor conjugal caracteritzat per la fidelitat, la indissolubilitat, la unitat i l'obertura a la vida. «En tota societat, les famílies generen pau, perquè ensenyen l'amor, l'acceptació i el perdó, que són els millors antidòts contra l'odi, els prejudicis i la venjança que enverinen la vida de les persones i les comunitats». I va destacar que «les famílies estan cridades a continuar creixent i avan-

çant a tot arreu, fins i tot enmig de dificultats i limitacions, tal com ho han fet les generacions passades».

De fet, entre les realitats més valorades, es va mantenint des de fa anys en els primers llocs, la família. Hem de fer molt per la pròpia família, i per totes les famílies en general, però a ningú no se li escapa que les legislacions i els poders públics poden ajudar o entorpir molt el desenvolupament harmònic de la vida familiar, la poden prioritzar o la poden minar i fins destruir. És lògic que els ciutadans reclamem polítiques de suport a la família i ens posem en guàrdia davant tot allò que la pot destruir o banalitzar.

Resulta actual el que la Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea (CCEE) va demanar ja fa uns anys a la Unió Europea (UE). Es vol que la família sigui una prioritat de tots els Estats europeus, i va elevar unes propostes detallades per a una estratègia familiar que converteixi Europa en «la regió del món més amigable de la família». La reforma social volguda per a Europa ha de contemplar les necessitats de les famílies, fent que sigui element primordial d'atenció i de suport. Les legislacions

europnees haurien de vetllar per la protecció social, el temps de treball, la compaginació entre treball i vida familiar, els horaris més raonables, la igualtat més real entre homes i dones, l'habitatge per a tothom, la competitivitat justa, les oportunitats per a infants i joves, la formació professional, la sanitat universal, la valoració dels ancians, que són cada cop més nombrosos, l'acollida de les famílies refugiades, el desenvolupament i altres àrees que tenen un gran impacte sobre les famílies.

La promoció de la família en darer terme farà que els ciutadans europeus siguin més feliços, promourà una major cohesió social, tindrà un efecte positiu en la salut pública i, d'aquesta manera, contribuirà a invertir la disminució de l'índex de natalitat a la Unió Europea. És un bon pensament per al nou any que encestem.

Amb agraïment per l'any 2018 que acomiadem, amb esperit de conversió pel que no hem fet bé, a tots us desitjo **un feliç Any nou, ple de la Pau del Crist!**

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

50 anys de la publicació *Missa Dominical*

L'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir l'acte commemoratiu per celebrar els 50 anys de la publicació *Missa Dominical*, que edita el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL). Fou el 14 de novembre en un acte que presentà l'Arquebisbe de Barcelona, Cardenal Joan Josep Omella, i on hi van intervenir el Director de la revista, Xavier Aymerich; el seu exdirector i membre de CPL, Josep Lligadas; i també l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que participà del grup de seminaristes de Barcelona fundador de la publicació auspiciada per Pere Tena i Joaquim Gomis el 1968. La revista ofereix i ofereix materials per a la formació dels preveres i dels laics en el coneixement de la litúrgia; així com uns materials pràctics per a donar a conèixer la missa de forma digna i participada.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La família, el jardí de la felicitat

Pocs temes freguen tan al viu els sentiments i fins la consciència de les persones, com és el de la família; perquè la família és el lloc del nostre origen, l'alberg del ser indefens nou vingut; la família és el planter de la raça humana, el jardí de la felicitat o el desert de la solitud i el sofriment.

Tenir èxit en la família és el negoci de la vida, i cap bé d'aquest món no és comparable al tresor de pertànyer a una família virtuosa i feliç. La salut, la riquesa i la bona sort arriben a la seva plena saó en el si d'una família virtuosa i afectuosament unida; la pobresa, els mals tràngols, la malaltia i la vellesa, es tornen suportables a la calor d'una família de signe positiu.

¿Es podria trobar algú que no estigués fortament interessat a fer de la seva família un oasi de

pau i d'amor? ¿No vola espontàniament el nostre pensament a Natzaret per a contemplar, si més no amb la imaginació, la convivència feliç d'una família gairebé celestial? ¿Qui no compraria al preu que fos una relació així de positiva i rica amb tots i cadascun dels membres de casa seva? No es tracta de compra ni venda, evidentment, però, ¿què podríem fer per a apropar-nos a l'ideal de la família de Natzaret?

Es diu amb raó que on hi ha caritat i amor, allí hi ha Déu; i se m'ocorre que podríem donar la volta a la frase, dient amb tota veritat que ON ESTÀ DÉU, ALLÍ HI HA CARITAT I AMOR. M'atreviria a dir que la qualitat fins i tot humana d'una família depèn, en bona part, de com és acceptada en aquella casa la pre-

sència de Déu, perquè Déu és la font i origen de tot bé, i les seves benediccions es vessen sobre la família que viu a la seva presència.

El Senyor mira amb amor tot quant ocorre en aquella casa, fins al punt d'abocar la seva benedicció damunt d'ella: Aquesta és la benedicció de l'home que tem el Senyor: Que el Senyor et beneeixi des de Sió, que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem.

Quan sentim parlar, en el nostre temps, del fracàs de tantes famílies i de la infelicitat o la indiferència de tantes altres, no podem evitar el pensament que allí Déu no ha estat convidat o que, almenys, ha estat relegat a l'últim lloc.

Mn. Enric Prat

PALABRA Y VIDA

Las familias son la esperanza de la Iglesia y del mundo

En el domingo después de Navidad, la Iglesia quiere que miremos con ojos de fe y de amor, con el objetivo de imitar sus virtudes, aquellos que nos son propuestos como inspiradores de la vida de familia, aquellos que santificaron el hogar modélico de Nazaret para descubrir los grandes valores familiares y de amor que el Hijo de Dios ha santificado al venir al mundo. **Jesús, María y José** son modelos de unión, de convivencia, de laboriosidad, de apertura, de respeto, de oración y de amor mutuo.

En agosto pasado, en Irlanda, el Papa Francisco dio nuevamente un gran estímulo a la familia, y la llamó «esperanza de la Iglesia y del mundo». Y afirmó que es el amor de Cristo, lo que lo renueva todo, y lo que hace posible el matrimonio y un amor conyugal caracterizado por la fidelidad, la indisolubilidad, la unidad y la apertura a la vida. «En toda sociedad, las familias generan paz, porque enseñan el amor, la aceptación y el perdón, que son los mejores antídotos contra el odio, los prejuicios y la venganza que envenenan la vida de las personas y las comunidades». Y destacó que «las familias están llamadas a seguir creciendo y avanzando en todas partes, incluso en medio de dificultades y limitaciones, así como lo han hecho las generaciones pasadas».

De hecho, entre las realidades más valoradas, se va manteniendo desde hace años en los primeros lugares, la familia. Debemos hacer mucho por la propia familia, y por todas las familias en general, pero a nadie se le escapa que las legislaciones y los poderes públicos pueden ayudar o entorpecer mucho el desarrollo armónico de la vida familiar, la pueden priorizar o la pueden minar y hasta destruir. Es lógico que los ciudadanos reclamemos políticas de apoyo a la familia y nos ponemos en guardia ante todo aquello que la puede destruir o banalizar.

Resulta actual lo que la Comisión de los Episcopados de la Comunidad Europea (CCEE) pidió hace ya unos años a la Unión Europea (UE). Se quiere que la familia sea una prioridad de todos los Estados europeos, y elevó unas propuestas detalladas para una estrategia familiar que convierta Europa en «la región del mundo más amiga de la familia». La reforma social querida para Europa debe contemplar las necesidades de las familias, haciendo que sea elemento primordial de atención y de apoyo. Las legislaciones europeas deberían velar por la protección social, el tiempo de trabajo, la compaginación entre trabajo y vida familiar, los horarios más razonables, la igualdad más real entre hombres y mujeres, la vivienda para todos, la competitividad justa, las oportunidades para niños y jóvenes, la formación profesional, la sanidad universal, la valoración de los ancianos, que son cada vez más numerosos, la acogida de las familias refugiadas, el desarrollo y otras áreas que tienen un gran impacto sobre las familias.

La promoción de la familia en último término hará que los ciudadanos europeos sean más felices, promoverá una mayor cohesión social, tendrá un efecto positivo en la salud pública y, de este modo, contribuirá a invertir la disminución del índice de natalidad en la Unión Europea. Es un buen pensamiento para el nuevo año que empezamos.

Con agradecimiento por el año 2018 que despedimos, con espíritu de conversión por lo que no hemos hecho bien, a todos os deseo **un feliz Año nuevo, ¡lleno de la Paz de Cristo!**

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Festa de la Rosa a Pallerols

Dissabte 24 de novembre va tenir lloc a Pallerols (Baronia de Rialb) la tradicional Trobada de la Rosa, una festa que recorda el fet que Sant Josepmaria Escrivà va trobar, dins de l'església de Pallerols, una rosa de fusta daurada, ara ja fa 81 anys, quan escapava cap a Andorra, durant la persecució religiosa de la Guerra Civil, una troballa que li retornà la pau interior.

Un any més es van reunir un bon grup de fidels, convocats pels «Amics del Camí de Pallerols a Andorra». Una trobada que té uns dels seus moments més importants durant la processó amb la imatge de la Mare de Déu del Roser. A l'església parroquial de Sant Esteve de Pallerols va tenir lloc la celebració de la Missa, que va estar presidida per Mn. Carles Palos de la Prelatura de l'Opus Dei, amb qui van concelebrar el Rector Mn. Bonifaci Fortuny i Mn. Jaume Mayoral. També van acompanyar els actes de la Trobada, l'Il·lm. Sr. Antonio Reig, Alcalde de la Baronia de Rialb, i la Regidora de Cultura, Sra. Maria Dolors Caelles. A l'homilia, Mn. Carles va fer un

repàs dels darrers mesos de la vida de Sant Josepmaria, explicant els fets ocorreguts durant el seu camí amb un grupet de joves cap a Andorra.

Es va compartir un dinar popular per la zona dels voltants de Pallerols, en un assolellat dia que va ajudar a compartir aquest moment festiu entre aquells que van continuar la diada a la zona.

Confirmacions a Esterri d'Àneu

Diumenge dia 18 de novembre, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives administrà el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Vicenç d'Esterri d'Àneu a 8 joves provinents de les parròquies d'Espot, Gavàs i Esterri d'Àneu. Concelebraren amb l'Arquebisbe el Rector de la Parròquia, Mn. Andreu Rodríguez, i Mn. David Codina, i feu d'acòlit a la celebració el seminarista Alexandre Vargas.

A la seva homilia, l'Arquebisbe va glossar les lectures proclamades en el Diumenge XXIII durant l'any que subratllaven com al final de la història Déu és l'únic que perdura i que no passa mai, ja que la vida humana és caduca. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran (Mc 13,24-32) ens diu Jesús a l'Evangeli. També recordà com en aquell diumenge el Papa Francisc havia volgut que s'hi celebrés la 2a Jorna-

da dels Pobres i animà a pregar per totes les persones que pateixen pobreses, no només materials, sinó també morals i espirituals. I a demanar ser treballadors de pau i de justícia per lluitar contra la pobresa al món.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als joves un Nou Testament i la Parròquia el document recent final del Sínode de Bisbes sobre «la fe, els joves i el discerniment vocacional» i una estampa de Jesucrist.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

(8 d'octubre).

@Pontifex: «Cadascú de nosaltres és l'home ferit i Jesús és el Samarità, que s'apropa i ens cura»

@Pontifex: «Dedicar temps davant del Senyor, en contemplació, i fer de tot per al Senyor al servei dels altres. Contemplació i servei: aquest és el camí de la nostra vida» (9 d'octubre).

@Pontifex: «La novetat de l'Evangeli ens transforma per dins i per fora: l'esperit, l'ànima, el cos, la vida quotidiana» (10 d'octubre).

@Pontifex: «Resar no és com fer servir una vareta màgica. La pregària requereix esforç, constància i determinació» (11 d'octubre).

Urgell participa en les Jornades de Formació de Catequistes a Girona

La diòcesi de Girona va acollir el cap de setmana del 16 al 18 de novembre les Jornades de Formació de Catequistes organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). Sota el títol «Tindràs un tresor. El desvetllament de la fe en la Catequesi», es desenvoluparen, a la ciutat de Figueres, tot un seguit d'activitats formatives combinades amb estones de pregària, la celebració de l'Eucaristia i el temps sempre preuat per a conviure i compartir. Un grup de catequistes d'Urgell, encapçalats per Mn. Antoni Elvira, hi van assistir.

El divendres 16 de novembre, a la parròquia de la Immaculada i Sant Pau, es presentaren les XI Jornades de Formació amb la presència i la salutació de: Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona; Mons. Antoni Vadell, Bisbe President del SIC i Bisbe auxiliar de Barcelona; Mn. Joan M. Amich, Director del SIC; i Mn. Salvador Gras, Delegat de catequesi de Girona. A l'acte de presentació hi pogueren ser presents també Mons. Salvador Giménez, Bisbe de Lleida i Mons. Javier Salinas, Bisbe auxiliar de València i que també havia exercit el càrrec de Bisbe Presi-

dent del SIC. Seguidament, el Sr. Antoni Puigverd impartí una ponència descrivint l'actual situació religiosa a Catalunya i n'analitzà les seves causes.

Dissabte al matí, al col·legi La Salle de Figueres es va iniciar el treball del matí que se centrà en el tema de com ajudar a desvetllar la fe en les persones.

Les ponències de D. Juan Carlos Carvajal, Mn. Joan Àguila i Mn. Antoni Elvira se centraren en la realització d'aquest desvetllament religiós en els infants, adolescents i joves i en els pares i els

adults, respectivament, i a la tarda es dugueren a terme els següents tallers referents tant al desvetllament de la fe com a diferents àmbits de la catequesi.

Una vegada més, a les Jornades de Formació de Catequistes va haver-hi una atenció especial als catequistes més joves o que s'inicien en el gran servei de la catequesi.

L'Espai Jove ha anant acompanyant aquesta formació inicial de noves generacions de catequistes tan necessàries per a totes les nostres diòcesis.

► **Confirmacions a la Vall de Ribes.** El diumenge 11 de novembre van ser confirmats quatre joves de la Vall de Ribes pel Sr. Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, a l'església parroquial de Santa Maria de Ribes de Freser: en Joan, de Bruguera; en Pol, de Ribes; la Laia, de Dòrria; i la Mary Anne, del

Baell (Campelles). Ha concelebrat Mn. Joaquim Cebrián, Rector de Ribes, qui ha fet la presentació dels confirmands. Animava els cants el Cor parroquial. Aprofitant que el clima era propi de l'Estiu de Sant Martí, el Sr. Arquebisbe va explicar aquesta i altres paraules i costums de les arrels cristianes de la cultura catalana i europea, remarcant el necessari arrelament de la fe cristiana en la cultura, esmentant la frase de Sant Joan Pau II, que la fe, per a progressar, ha d'inculturarse en la cultura del país. Finalment, el Bisbe d'Urgell els va recordar que els qui es confirmaven rebien l'Esperit Sant que ja els va ser infós en el Baptisme, les promeses del qual havien renovat amb solemnitat. En acabar la celebració

eucarística, el Sr. Arquebisbe els va lliurar un exemplar del Nou Testament.

► **Pelegrinatge de la parròquia d'Albesa al Santuari de Núria.** La parròquia d'Albesa (la Noguera) va organitzar una pelegrinatge al Santuari Basílica de la Mare de Déu de Núria que va dur a terme el 3 de novembre, acompanyats pel rector, Mn. Alfons Velásquez. Van celebrar-hi l'Eucaristia on tothom hi col·laborà. Una Eucaristia que tingué com a centre la Solemnitat de Sant Ermengol, Bisbe i patró secundari del Bisbat, i com a marc la gran Basílica de la Patrona del Bisbat. Va ser concelebrada per Mn. Alfons Velásquez i Mn. Joan Perera, Capellà custodi del Santuari, que explicà als pelegrins la història

de la Vall de Núria: com es va formar i com Sant Gil amb l'ajut dels pastors de la zona, varen tallar amb fusta la imatge de la Mare de Déu.

Els pelegrins van complir amb les tradicions de saludar a la Mare de Déu al cambri i posar el cap dins de l'olla. Gaudiren d'un bon dinar fraterno. El sol i la neu, el tren cremallera i el telecadira també formaren part del pelegrinatge.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinà, bisbe i mr.

GENER

1. □ Dimarts [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.

2. □ Dimecres [1Jo 2,22-28 / SI 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-

379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i mr.; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, verge.

3. □ Dijous [1Jo 2,29-3,6 / SI 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús. Sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Da-

niel, mr.; sant Atanasi (o Tannari), mr.; sant Josep Maria Thomasi, prev. teatí, cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev. carmelità.

4. □ Divendres [1Jo 3,7-10 / SI 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres i Morales, vg., (rel. angèlica); sant Manuel González Garcia, bisbe; santa Isabel Anna Bayley Seton, rel.; santa Zedislava de Lemberk.

5. □ Dissabte [1Jo 3,11-21 / SI 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); sant Carles de Sant Andreu, rel. passionista; sant Carles Houben, prev. passionista.

6. □ Diumenge vinent, Epifania del Senyor (lit. hores: 2a setm.) [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Dia dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

La Sagrada Família (C)

COMENTARI

Som família de Déu i ell és el nostre Pare

Acabem de celebrar el naixement d'aquell qui és Déu i home al mateix temps. I encarnant-se en una humanitat com la nostra també s'ha «encarnat» en una família com les nostres, amb les seves alegries i penes: *Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.* Maria no acaba d'entendre el captivament de Jesús. I tot i que *Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes* tanmateix aquesta família humana (com totes les nostres) es troba aixoplugada sota la gran família dels fills de Déu. Per això podem entendre les paraules de Jesús (les primeres de la seva vida pública): *¿Per què em buscàveu? ¿No sabeu que jo només podria ser a casa del meu Pare? O bé, segons una altra traducció: No sabíeu que jo m'haig d'ocupar de les coses del meu Pare?* Aquestes paraules ens recorden que essencialment el seu Pare és Déu i la seva vida li ha d'estar dedicada.

I Joan, en la segona lectura ens recorda que tots formem part de la família dels fills de Déu: *Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus i ho som.* Això és el més meravellós tot i que, *el món no ens reconeix i que encara no s'ha manifestat com serem.* Quan es manifestarà llavors sí, *serem semblants a ell.* I com a membres de la família de Déu *el seu manament és que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat.*

La primera lectura ens recorda el fill que Anna va demanar al Senyor: tenir un fill era continuar en vida després de la mort. Per això ara no se'l queda per a ella. Ara que Déu l'ha escoltada (Samuel «demanat al Senyor») diu: *Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.* Un cop més, Déu es troba sempre en primer lloc i fins i abans que les nostres famílies. Però serà l'amor a Déu i als germans el qui farà que les nostres famílies siguin, de veritat, un espai de pau i de felicitat, malgrat tots els problemes que puguin tenir.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmammat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.» Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen. Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo soc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.» Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

▶ Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 1,20-22.24-28)

Al cabo de los días Ana concibió y dio a luz un hijo, al que puso por nombre Samuel, diciendo: «Se lo pedí al Señor». El esposo Elcaná y toda su casa subieron a ofrecer al Señor el sacrificio anual y cumplir su voto. Ana, en cambio, no subió, manifestando a su esposo: «Esperemos hasta que el niño sea destetado. Entonces lo llevaré, lo ofreceré al Señor y se quedará allí para siempre». Una vez destetado, lo subió consigo, junto con un novillo de tres años, unos cuarenta y cinco kilos de harina y un odre de vino. Lo llevó a la casa del Señor a Siló y el niño se quedó como siervo. Inmolaron el novillo y presentaron el niño a Elí. Ella le dijo: «Perdón, por tu vida, mi señor, yo soy aquella mujer que estuvo aquí en pie ante ti, implorando al Señor. Imploré este niño y el Señor me concedió cuanto le había pedido. Yo, a mi vez, lo cedo al Señor. Quede, pues, cedido al Señor de por vida». Y se postraron allí ante el Señor.

▶ Salmo responsorial (83)

R. *¡Dichosos los que viven en tu casa, Señor!*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por la fiesta de la Pascua. Cuando cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, anduvieron el camino de un día y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén buscándolo. Y sucedió que, a los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas. Todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Tu padre y yo te buscábamos angustiados». Él les contestó: «¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en las cosas de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que les dijo. Él bajó con ellos y fue a Nazaret y estaba sujeto a ellos. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y ante los hombres.